

ECLI	ECLI:NL:RVS:2005:AU3784
Datum uitspraak	5 oktober 2005
Inhoudsindicatie	Bij besluit van 8 augustus 2002 heeft het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden (hierna: het college) voorzover thans van belang, appellant onder oplegging van een dwangsom gelast het exploiteren van het pand [locatie] te [plaats] als kamerverhuurpand te doen beëindigen en beëindigd te houden.

Volledige tekst

200501342/1.

Datum uitspraak: 5 oktober 2005

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant], wonend te [woonplaats],

tegen de uitspraak in zaak no. 04/755 GEMWT van de rechtbank Leeuwarden van 10 februari 2005 in het geding tussen:

appellant

en

het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2002 heeft het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden (hierna: het college) voorzover thans van belang, appellant onder oplegging van een dwangsom gelast het exploiteren van het pand [locatie] te [plaats] als kamerverhuurpand te doen beëindigen en beëindigd te houden.

Bij besluit van 3 december 2002 heeft het college het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 16 september 2003, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank Leeuwarden (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 19 mei 2004, verzonden op dezelfde dag, heeft de Afdeling het hoger beroep van appellant gegrond verklaard en de uitspraak van de rechtbank van 16 september

2003 alsmede de beslissing op bezwaar van 3 december 2002 vernietigd.
Bij besluit van 23 juni 2004, voorzover thans van belang, heeft het college het door appellant gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 10 februari 2005, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief van 11 februari 2005, bij de Raad van State ingekomen op 14 februari 2005, hoger beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brieven van 29 maart 2005 en 5 april 2005. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 19 april 2005 heeft het college van antwoord gediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 augustus 2005, waar appellant vertegenwoordigd door mr. F.J.M. Kobossen, advocaat te Deventer, en [de vader van appellant], en het college, vertegenwoordigd door H. Veenstra en J.S. Knossen, beiden werkzaam bij de gemeente, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant stelt zich op het standpunt dat sprake was van bewoning door een huishouden in het pand [locatie] en dat het pand niet kon worden aangemerkt als een kamerverhuurpand. Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college nog altijd niet heeft onderzocht of de feitelijke situatie zoals die zich voordeed omzetting in onzelfstandige woonruimte vergde.

2.1.1. In de uitspraak van 19 mei 2004 in zaak no. 200306248/1 heeft de Afdeling geconcludeerd dat het college het besluit van 16 september 2003 niet heeft genomen met de vereiste zorgvuldigheid en dat het besluit niet berust op een deugdelijke motivering. Het college diende een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen, waarbij het college diende te onderzoeken of de feitelijke situatie zoals die zich voordeed omzetting in onzelfstandige woonruimten vergde en of de woonvorm waarin appellant en zijn vrienden samenwoonden zich van een huishouden in zo relevante mate onderscheidde dat het pand als kamerverhuurpand diende te worden aangemerkt.

Inmiddels is duidelijk dat van omzetting in onzelfstandige woonruimten door appellant en zijn vrienden geen sprake is geweest en dat daarop de dwangsom niet meer is gebaseerd. Thans ligt de vraag voor of de wijze van samenwonen door appellant en zijn vrienden zich die mate onderscheidde van een huishouden dat het pand als kamerverhuurpand behoorde te worden aangemerkt.

2.1.2. Anders dan appellant kennelijk meent, betekent dit niet dat feitelijk onderzoek in de woning diende te worden ingesteld om de vraag te kunnen beantwoorden of al dan niet sprake is van een gemeenschappelijke huishouding. Het college heeft bij de beslissing op bezwaar van 23 juni 2004 aan deze opdracht uitvoering gegeven door nadere invulling te geven aan het begrip 'gemeenschappelijke huishouding' en vervolgens in het licht daarvan opnieuw te beoordelen of appellant met de personen met wie hij in de periode tussen augustus 2000 en oktober 2003 het pand [locatie] heeft bewoond een zodanige huishouding heeft gevormd.

Van een gemeenschappelijk huishouden van een groep alleenstaanden kan volgens het

college sprake zijn indien het vanaf de aanvang gaat om dezelfde groep personen en niet sprake is van een tevoren vaststaande tijdelijkheid van de samenwoning. Voorts moet sprake zijn van een redelijke termijn van samenwonen voordat sprake is van een gemeenschappelijke huishouding, waarbij wordt aangesloten op de termijn van twee jaar die in de huursubsidiewetgeving is gesteld.

Mede gelet op de toelichting ter zitting begrijpt de Afdeling deze uitgangspunten aldus dat er een band dient te zijn tussen de bewoners die het enkel gezamenlijk bewonen van een woning te boven gaat. Er dient sprake te zijn van een samenlevingswens tussen de personen die niet overwegend wordt bepaald door de beslissing om de betrokken woonruimte te delen. De Afdeling is van oordeel dat aldus de grenzen van redelijke uitleg van het begrip 'gemeenschappelijke huishouding' niet zijn overschreden.

2.1.3. Op grond van de gegevens uit de gemeentelijke basisadministratie en verklaringen van appellant is het college ervan uitgegaan dat appellant in augustus 2000 in het pand [locatie] is gaan wonen. Blijkens de verklaringen zijdens appellant ter zitting van de Afdeling, wordt dit door hem niet meer betwist. Uit het bevolkingsregister is voorts gebleken dat op 9, 16, respectievelijk 23 januari 2001 drie personen zijn ingeschreven op datzelfde adres, dat op 28 januari 2002 een persoon de woning heeft verlaten en dat op 14 mei 2002 een ander als vierde persoon is ingeschreven. In september/oktober 2003 is het pand verkocht en de bewoning van het pand door de vier personen beëindigd. Op grond van de verklaringen van betrokkenen heeft het college geconstateerd dat de beëindiging van bewoning werd bepaald door het einde van het theoretische deel van de studie van betrokkenen. Blijkens het aanvullende hoger-beroepschrift van 29 maart 2005 wordt ook dit door appellant niet betwist.

Uit deze gegevens heeft het college mogen opmaken dat sprake is van een vorm van samenwonen die in overwegende mate werd bepaald door de wens gedurende voornoemd deel van de studie huisvesting te vinden in onderhavige woning. Er is geen sprake geweest van een samenlevingsvorm die bestond voor en standhield na bewoning van deze woning. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat de omstandigheid dat appellant geruime tijd voor de andere bewoners op het betrokken adres stond ingeschreven en het vertrek na een jaar van een persoon, alsmede de korte tijd van samenwonen in ongewijzigde samenstelling er niet op wijzen dat sprake was van een vaste groep personen die de bedoeling had om bestendig, voor onbepaalde tijd een huishouding te vormen. Het betoog faalt.

2.2. Voorts betoogt appellant dat bij de gegrondverklaring van zijn bezwaren ten onrechte geen vergoeding van kosten van de bezwaarschriftenfase is toegekend.

2.2.1. Dit betoog slaagt. De beslissing op bezwaar van 23 juni 2004 strekte tot herroeping van het primaire besluit voorzover een dwangsom werd opgelegd wegens het niet beschikken over een omzettingsvergunning. Het college heeft het verzoek om vergoeding van voornoemde kosten afgewezen. Appellant heeft gedurende de gehele procedure bezwaar gemaakt tegen het niet toekennen van de kosten van de bezwaarschriftenfase. In het beroepschrift van 2 juli 2004 aan de rechtbank heeft appellant eveneens gewezen op het besluit om het verzoek om vergoeding van deze kosten af te wijzen. De rechtbank heeft zich hierover ten onrechte geen oordeel gevormd. Aangezien de herroeping van het primaire besluit is ingegeven door aan het college te wijten onrechtmatigheid, bepaalt de Afdeling dat door het college aan appellant de in bezwaar redelijkerwijs gemaakte proceskosten, zijnde twee punten als genoemd in de bijlage bij het Besluit proceskosten bestuursrecht, dient te worden vergoed.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd,

voorzover het betreft het beroep van appellant inzake de afwijzing van het verzoek om vergoeding van de in bezwaar gemaakte proceskosten. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de beslissing op bezwaar vernietigen, voorzover daarbij het verzoek van appellant om vergoeding van de in bezwaar gemaakte proceskosten is afgewezen. De Afdeling zal zelf op de in 2.2.1. vermelde wijze in de zaak voorzien en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. De aangevallen uitspraak dient voor het overige te worden bevestigd.

2.4. Het college dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;

II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Leeuwarden van 10 februari 2005, 04/755 GEMWT, voorzover het betreft het beroep van [appellant] inzake de afwijzing van het verzoek om vergoeding van de in bezwaar gemaakte proceskosten;

III. vernietigt het besluit van het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden van 23 juni 2004, 145/2002 hv 13122, voorzover daarbij het verzoek om vergoeding van de in bezwaar gemaakte proceskosten is afgewezen;

IV. bepaalt dat het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden aan [appellant] in verband met de voor de behandeling van het bezwaar gemaakte proceskosten een bedrag van € 644,00 (zegge: zeshonderdvierenveertig euro) betaalt;

V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het besluit voorzover dit is vernietigd;

VI. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;

VII. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden tot vergoeding van bij [appellant] in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden aan [appellant] onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;

VIII. gelast dat de gemeente Leeuwarden aan [appellant] het door hem voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 343,00 (zegge: driehonderddrieënveertig euro) vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. M. Vlasblom, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.M.M. de Leeuw-van Zanten, ambtenaar van Staat.

w.g. Vlasblom w.g. De Leeuw-van Zanten

Lid van de enkelvoudige kamer ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 oktober 2005

97-440.